

РЕШЕНИЕ

№ 2921

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **2078** по описа за **2022** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Ю. Д. Ч., чрез представител по пълномощие адв. Н. Т. от САК, срещу Решение № 328/27.01.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 9682/2021 г. от СРС,НО – 19-ти състав.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление №483613–F489315/10.12.2019г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“ при ЦУ на НАП, с което за нарушение на чл.118, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 500 лв., на основание чл.185, ал. 1 ЗДДС.

В жалбата се сочи, че оспореното решение незаконосъобразно, неправилно и необосновано. Приетата фактическа обстановка не отговаря на действителната такава. Прави възражение за изтекла давност за съставяне на АУАН по чл.34, ал.1 ЗАНН. Излагат се съображения за наличието на маловажен случай поради наличието на обстоятелства по чл.4, т.9 от Наредба № Н-18/20206 г. Липсва описание на нарушението в оспореното НП. В о.с.з. жалбата се поддържа от адв. И., който претендира присъждането на разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава становище за неоснователност на касационната жалба. Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост” не попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на актосъставителя К. Н. и свид. Д. Р.. Установено е по безспорен начин, че на 26.05.2019 г., около 13,30 ч. - 14,00 ч., контролните органи са посетили търговски обект - ресторант в природен парк „В.“, хотелски комплекс „Б.“, стопанисван от касатора. Проверяващите извършили покупка на стойност 33,60 лв., платени в брой, за което не е бил издаден фискален бон или друг документ за покупката. Установено е, че в обекта има монтирано работещо фискално устройство, изправно и в работещ режим, като бил изваден дневен фискален отчет. При преброяване на касовата наличност същата била в размер на 123,57 лв., а разчетената такава от фискалното устройство била 7,00 лв., или със 116,57 лв. по-малко. Въз основа на тази фактическа обстановка съдът е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод на въззивната инстанция е правилен.

Неоснователен е доводът за изтекла давност по чл.34 ЗАНН. Проверката е извършена на 26.05.2019 г., а АУАН е съставен на 10.06.2019 г., т.е. в законоустановения тримесечен срок.

Неоснователно е оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения. Като такова нарушение се сочи неразпитването на служителката Р. по време на извършената проверка от контролните органи. Същата тази служителка обаче е разпитана в с.з. от 11.01.2022 г. и нейните показания са обсъдени от въззивния съд. Оплакването за липса на описание на нарушението също е неоснователно. Както в АУАН, така и в НП подробно и ясно е описано самото нарушение и са посочени

фактическите обстоятелства, при които е извършено. Дадена е правилната правна квалификация на нарушението, обсъдено е и подаденото от дружеството възражение. Колкото до твърдението на касатора, че е подал искане за дерегистрация на фискалното устройство, това обстоятелство е неотнормимо към настоящия правен спор. По отношение приложението на чл.28 и чл.63, ал.2, т.2 от ЗАНН въззивният съд е изложил подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя изцяло и не намира за необходимо да преповтаря.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Предвид разпоредбата на чл. 63д, ал.1 ЗАНН съдът дължи произнасяне по исканията на страните за присъждане на разноски. С оглед на крайния резултат искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

Въз основа на направеното искане и на основание чл.63д, ал.5 ЗАНН на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка чл.63в от ЗАНН с Административен съд София-град,Х.-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 328/27.01.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 9682/2021 г. от СРС,НО – 19-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК],със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: